

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudce Mgr. Marka Zimy a soudkyně JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: **T. T.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 820/45, 140 00 Praha 4

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované z 18. 6. 2021, čj. MV-78112-4/SO-2021

takto:

- I. Rozhodnutí žalované z 18. 6. 2021, čj. MV-78112-4/SO-2021, a rozhodnutí Ministerstva vnitra z 6. 4. 2021, čj. OAM-4991-19/PP-2020, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10 800 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám žalobcova zástupce, advokáta Mgr. Štěpána Svátka.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci a žalobní argumentace

1. Ministerstvo vnitra zamítlo žalobcovu žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, protože žalobce nedoložil doklad o zdravotním pojištění. Žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a rozhodnutí ministerstva potvrdila.
2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné. Navrhl, aby ho soud zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

3. Nepřezkoumatelnost spatřuje v tom, že se žalovaná dostatečně nevypořádala se všemi jeho odvolacími námitkami. Žalobce podal žádost o přechodný pobyt jako otec české státní občanky mladší 21 let, o kterou pečuje. V průběhu správního řízení dovršila jeho dcera 21 let, a proto navrhl překvalifikovat žádost tak, že o přechodný pobyt nově žádá jako rodinný příslušník občana EU. S tímto návrhem se ministerstvo nijak nevypořádalo a nereagovala na něj ani žalovaná.
4. Nezákonnost spatřuje především v tom, že z doložených podkladů muselo být správním orgánům zřejmé, že žalobce je zdravotně pojištěn. Žalobce totiž v řízení doložil potvrzení o zdanitelných příjmech za období červen až srpen 2020 a pracovní smlouvu z 2. 1. 2020. Zaměstnavatel je za žalobce povinen hradit zdravotní a sociální pojištění, je proto zřejmé, že pojištěn byl. S tím koresponduje i zákonná konstrukce, že žadatel nemusí dokládat zdravotní pojištění, je-li účelem pobytu zaměstnání, podnikání nebo jiná výdělečná činnost.
5. Žalobce dále poukázal na to, že doklad o zdravotním pojištění doložil ihned po vydání prvostupňového rozhodnutí. K tomu měla žalovaná v odvolacím řízení přihlídnout, neboť je pro ni rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí.
6. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za předčasné, neboť výzvě ministerstva částečně vyhověl a nebyl nečinný. Na podporu své argumentace odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) z 23. 9. 2020, čj. 4 Azs 472/2019-49.

2. Vyjádření žalované

7. Žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla, aby soud žalobu zamítl.
8. Pracovní smlouva, kterou žalobce doložil, byla uzavřena na dobu určitou – do 31. 12. 2020. Z toho není zřejmé, že je žalobce v současnosti zaměstnán. V odvolacím řízení předložil komplexní zdravotní pojištění cizinců, které uzavřel 14. 4. 2021 s pojistnou dobou od 1. 4. 2021 do 31. 3. 2023. Toto pojištění bylo tudíž uzavřeno až pod vydání prvostupňového rozhodnutí. Žalobce nedoložil, že byl ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí zdravotně pojištěn, čímž nesplnil jednu ze zákonných náležitostí žádosti.
9. Žalovaná dále uvedla, že jí zákon neukládá v projednávané věci posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do žalobcova života, nicméně jí tato povinnost vyplývá z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaná má za to, že dopady rozhodnutí náležitě posoudila.

3. Obsah správního spisu

10. Ze spisového materiálu soud zjistil následující podstatné skutečnosti.
11. Žalobce požádal 1. 4. 2020 o povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení rodiny s občankami EU – svými dcerami.
12. Ministerstvo žalobce vyzvalo 1. 9. 2020 k odstranění vad žádosti. Požadovalo, aby žalobce doložil:
 - platný cestovní doklad,
 - fotografii,
 - doklad prokazující, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“),
 - doklad o zajištění ubytování a

- doklad o zdravotním pojištění.

13. Ministerstvo zároveň žalobce poučilo, jakým způsobem je tyto náležitosti potřeba doložit. K dokladu o zdravotním pojištění uvedlo, že se za doklad o zdravotním pojištění považuje doklad, z něhož je patrné, že zdravotní pojištění cizince se vztahuje na území ČR. Upozornilo žalobce, že v rámci EU je platný systém vzájemné úhrady a jako doklad o zdravotním pojištění lze předložit Evropský průkaz zdravotního pojištění, případně potvrzení dočasně nahrazující tento průkaz. V ostatní případech je třeba doložit doklad prokazující, že zdravotní pojištění se vztahuje na území ČR a pojištění musí být sjednáno se subjektem, který je oprávněn uzavírat zdravotní pojištění, případně jeho uzavření zprostředkovat.
14. Žalobce doložil cestovní doklad, fotografie, rodný list své dcery, nájemní smlouvu na dobu neurčitou, potvrzení o zdanitelných příjmech z 11. 9. 2020 za období červen až srpen 2020 a pracovní smlouvu z 2. 1. 2020. Z potvrzení o zdanitelných příjmech plyne, že za žalobce odvedl jeho zaměstnavatel pojistné zdravotního pojištění. Z pracovní smlouvy plyne, že den nástupu do práce byl sjednán od 2. 1. 2020 a smlouva byla uzavřena na dobu určitou do 31. 12. 2020.
15. Ministerstvo vyzvalo 16. 12. 2020 žalobce, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, což žalobce 21. 1. 2021 učinil. K podkladům se následně 8. 2. 2021 vyjádřil. Uvedl, že ač má v rejstříku trestů dva záznamy, hledí se na něj jako by nebyl odsouzen, neboť se v jednom případě osvědčil a v druhém se na něj vztahuje amnestie. Dále uvedl, že má za to, že splnil podmínku dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť vyživuje svoji dceru. Ta v říjnu 2020 dovršila 21 let, a pokud by správní orgán měl za to, že podmínku dle citovaného ustanovení nesplňuje, měl by žádost posoudit dle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 1. 8. 2021; v tomto znění je zákon citován i dále). Poukázal na uzavřenou pracovní smlouvu a přiložil potvrzení o studiu dcery a potvrzení o zaslání finančních prostředků na dceřin účet. Navrhl, aby ho ministerstvo vyslechlo za účelem doložení péče o dceru a případným dopadům neudělení pobytového oprávnění do soukromého a rodinného života nejen jeho ale i celé rodiny.
16. Ministerstvo 6. 4. 2021 žalobcovu žádost zamítlo a stanovilo mu lhůtu k vycestování z území ČR. Žalobce totiž dle ministerstva ani přes výzvu nedoložil doklad o zdravotním pojištění. Ministerstvo zároveň podrobně popsalo, proč nepovažuje rozhodnutí za nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života.
17. Žalobce se proti rozhodnutí ministerstva odvolal. Uvedl, že byl v řízení aktivní a pokud mělo ministerstvo za to, že nedoložil doklad o zdravotním pojištění, mělo ho k odstranění této vady vyzvat. Žalobce doložil pracovní smlouvu, z níž muselo být ministerstvu zřejmé, že žalobce musel být zdravotně pojištěn. Poukázal na to, že navrhl překvalifikování žádosti, na což ministerstvo nereagovalo. Ministerstvo se dle něj též nedostatečně zabývalo dopadem rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. K odvolání žalobce přiložil pojistnou smlouvu z 14. 4. 2021 na komplexní zdravotní pojištění cizinců. V ní je jako vznik pojištění sjednáno 1. 4. 2021 a konec pojištění 31. 3. 2023. Dále přiložil doklad o zaplacení pojistného a potvrzení dočasně nahrazující evropský průkaz zdravotního pojištění s dobou platnosti od 11. 9. 2020 do 10. 12. 2020.
18. Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí ministerstva. Ztotožnila se s jeho posouzením a zdůraznila, že žalobce přes výzvu nedoložil doklad o zdravotním pojištění. Ministerstvo žalobce dostatečně poučilo o tom, jakým

způsobem má doklady doložit. Řízení o žádosti je ovládáno dispoziční zásadou, bylo proto na žalobci, aby zajistil všechny potřebné doklady. Pracovní smlouva není dokladem o zdravotním pojištění. K přiměřenosti dopadů žalovaná uvedla, že žalobci není rozhodnutím zakázán pobyt na území ČR, ani mu není znemožněno požádat o jiný druh pobytového oprávnění.

4. Posouzení věci soudem

19. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, s čímž žalovaná souhlasila výslovně a žalobce konkludentně [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
20. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.
21. Žaloba je důvodná.
22. Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností, kterou žalobce spatřoval v tom, že se ministerstvo nevypořádalo s jeho návrhem na překvalifikování žádosti a jeho chybu nenapravila ani žalovaná.
23. Nevypořádání se s některou ze zásadních námitek účastníka může založit nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost však musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS z 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. např. rozsudek NSS ze 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012-45, bod 28).
24. Soud s žalobcem souhlasí, že ministerstvo se jeho návrhem na překvalifikování žádosti výslovně nezabývalo. Ani žalovaná se k této odvolací námitce nijak nevyjádřila. Toto pochybení však nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
25. Z napadeného rozhodnutí i rozhodnutí ministerstva je zcela zřejmé, že důvodem pro zamítnutí žalobcovy žádosti bylo nedoložení dokladu o zdravotním pojištění. Ministerstvo i žalovaný zdůraznili, že z toho důvodu se nezabývali žalobcovou žádostí věcně, neboť neodstranění vad žádosti vede nutně k jejímu zamítnutí dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Tento důvod zamítnutí se uplatní v řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu bez ohledu na to, o jakého rodinného příslušníka občana ČR jde ve smyslu § 15a uvedeného zákona. Otázka, zda žalobce naplňuje zákonnou definici rodinného příslušníka, by byla předmětem věcného posouzení, ke kterému se však správní orgány nedostaly a s ohledem na své závěry ani dostat nemohly. Nedostatek v odůvodnění proto nebrání přezkoumání napadeného rozhodnutí.
26. Námitka nepřezkoumatelnosti tudíž není důvodná.
27. V druhém žalobním bodu žalobce namítal, že z dokladů, které ministerstvu předložil, vyplývá, že byl zdravotně pojištěn a že žalovaná měla též přihlídnout k pojistné smlouvě, kterou doložil v odvolacím řízení.

28. Jak již soud uvedl výše, ministerstvo zamítlo žalobcovu žádost dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle něhož *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3*. Jednou z těchto náležitostí je *doklad o zdravotním pojištění; to neplatí, je-li účelem pobytu zaměstnání, podnikání nebo jiná výdělečná činnost* [§ 87a odst. 2 písm. d) ve spojení s § 87b odst. 3 písm. a) uvedeného zákona].
29. Judikatura je dlouhodobě ustálena na závěru, že v řízení o žádosti se v rámci neúplné apelace uplatní koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“), a to i v pobytových věcech (srov. např. rozsudky NSS z 15. 5. 2019, čj. 8 Azs 249/2018-57, bod 16, z 21. 1. 2020, čj. 10 Azs 271/2019-28, bod 13, a z 30. 3. 2020, čj. 1 Azs 513/2019-34, bod 16). Koncentraci řízení přitom neprolamuje ani žalobcem zmiňované pravidlo, že správní orgán rozhoduje podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS z 9. 6. 2022, čj. 1 Azs 109/2022-36, bod 28).
30. Žalovaná proto správně nepřihlédla k dokumentům doloženým až v odvolacím řízení. Druhá žalobní námitka je v této části nedůvodná. Otázkou zůstává, jak měly správní orgány posoudit pracovní smlouvu a potvrzení o příjmech, resp. jak mělo ministerstvo postupovat poté, co tyto doklady žalobce předložil.
31. Přísnost koncentrace v řízení o žádosti je vyvážena vyššími nároky na správní orgány ohledně poučovací povinnosti dle § 4 odst. 2 a § 45 odst. 2 s. ř. (srov. již citovaný rozsudek NSS čj. 1 Azs 513/2019-34, bod 14).
32. V posuzované věci je zjevné, že žalobce nesplnil svoji primární povinnost doložit všechny potřebné doklady již při podání žádosti (srov. textaci § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců a obecně též rozsudek NSS z 29. 8. 2018, čj. 10 Azs 349/2017-45, bod 14). Ministerstvo postupovalo v souladu se zákonem, vyzvalo žalobce k doložení chybějících podkladů a řádně ho poučilo o tom, jakým způsobem má chybějící náležitosti dodat.
33. Žalobce na výzvu reagoval a sporné je pouze to, zda doložil i doklad o zdravotním pojištění. Ačkoliv to žalobce ve správním řízení při doložení podkladů výslovně neuvedl, je zřejmé, že zdravotní pojištění dokládal právě pracovní smlouvou a potvrzením o zdanitelných příjmech. Všechny ostatní dokumenty a doklady se totiž týkají dalších chybějících náležitostí (cestovní doklad, fotografie, doklad o zajištění ubytování a doklad prokazující, že je rodinným příslušníkem občana EU). Již ze samotných předložených dokumentů proto mohlo být ministerstvu zřejmé, že žalobce dokládá existenci zdravotního pojištění právě těmito dokumenty.
34. Jakým dokladem má být zdravotní pojištění doloženo zákon o pobytu cizinců nestanoví (na rozdíl od dokladu o cestovním zdravotním pojištění – srov. § 180i a 180j uvedeného zákona). Ministerstvo v poučení uvedlo pouze to, že má jít o doklad, z něhož je patrné, že zdravotní pojištění cizince se vztahuje na území ČR.
35. Doložení skutečnosti, že cizinec je na území ČR zaměstnán takovým dokladem dle soudu být může. Zdravotní pojištění si dle zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, platí z části zaměstnanec (jako pojištěnec) a z části jeho zaměstnavatel (srov. § 4, § 5 a § 6 uvedeného zákona). Právě z toho důvodu nepožaduje § 87a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců doložení zdravotního pojištění tehdy, je-li účelem pobytu zaměstnání.
36. Doklad o zdravotním pojištění slouží k ověření, zda se žadatel nestane zátěží pro systém veřejného zdravotnictví (srov. již citovaný rozsudek NSS čj. 1 Azs 109/2022-36, bod 26).

Je-li žadatel zaměstnán, je zřejmé, že do systému přispívá a je zdravotně pojištěn. V posuzované věci je z potvrzení o zdanitelných příjmech, které žalobce předložil, zřejmé, že za něj zaměstnavatel v uvedeném období pojistné zaplatil.

37. Soud si je vědom, že určité pracující osoby jsou ze zdravotního pojištění vyňaty (srov. § 2 odst. 5 zákona o veřejném zdravotním pojištění), nicméně správní orgány tímto směrem ve správním řízení nijak neargumentovaly. Tato otázka proto není pro posouzení žaloby podstatná.
38. Z výše uvedeného plyne, že žalobce ministerstvu doložil dokumenty, kterými chtěl prokázat, že je zdravotně pojištěn, a které jsou obecně způsobilé tuto skutečnost prokázat.
39. Ministerstvo však na tyto dokumenty nijak nereagovalo a ve svém rozhodnutí bez dalšího uzavřelo, že *„nelze mít za prokázané, že účastník řízení je na území ČR zdravotně pojištěn“*. Takový závěr je nesprávný či přinejmenším neúplný, neboť není zřejmé, proč tuto skutečnost neprokazují žalobcem předložené dokumenty. Žalovaná tuto vadu nenapravila, neboť v napadeném rozhodnutí pouze uvedla, že *„účastníku řízení je uložena povinnost doložit k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu doklad o zdravotním pojištění, pracovní smlouva není takovým důkazem“*. Proč takovým důkazem není, žalovaná nijak neosvětlila.
40. Pokud mělo ministerstvo za to, že pracovní smlouva a potvrzení o zdanitelných příjmech neprokazují, že je žalobce zdravotně pojištěn, mělo tuto skutečnost žalobci sdělit a opětovně ho vyzvat k odstranění vad žádosti dle § 45 odst. 2 s. ř. Žalobce v této souvislosti trefně odkázal na již citovaný rozsudek NSS čj. 4 Azs 472/2019-49. V něm se NSS zabýval případem žadatelky o povolení k přechodnému pobytu, která též k žádosti nepředložila doklad o zdravotním pojištění. Ministerstvo vnitřně ji vyzvalo k odstranění vad žádosti a žadatelka předložila fotokopii listiny psané v azbuce a angličtině, v níž byla mj. uvedena doba pojištění a výše pojištěných výdajů na zdravotní péči. V průvodním dopise žadatelka uvedla, že předloženými listinami odstranila vady žádosti. Za této situace ministerstvo řízení o její žádosti zastavilo a žalovaná i krajský soud považovaly postup ministerstva za správný. NSS však rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalované a ministerstva zrušil a uvedl, že je podstatné, že žadatelka po vydání výzvy k odstranění vad žádosti nebyla nečinná a zaslala kopii dokladu, který se dle ní týkal zdravotního pojištění (bod 17 rozsudku NSS). Za této situace NSS uzavřel, že ministerstvo mělo žalobkyni opakovaně vyzvat dle § 45 odst. 2 s. ř., neboť se nejednalo o situaci, kdy byla žadatelka zcela nečinná. Naopak *„měla zjevně snahu požadavkům kladeným na ni ve výzvě vyhovět. Nebylo-li to pro správní orgán prvního stupně dostačující jen z toho důvodu, že neseznal (či nechtěl seznat) obsah předloženého dokladu, přestože tak mohl učinit bez vynaložení většího úsilí, měl přistoupit k vydání opakované výzvy podle § 45 odst. 2 s. ř. a úředně ověřený překlad tohoto dokumentu opětovně vyžádat. Pokud tak neučinil, dopustil se procesního pochybení, které mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Za daných okolností totiž stěžovatelka (i s ohledem na vlastní žádost o případnou další výzvu správního orgánu prvního stupně, uvedenou v přípise k dokladům zaslaným na výzvu k odstranění vad) mohla nabýt dojmu, že vytýkané vady odstranila, pokud na výzvu správního orgánu reagovala a ten již po ní žádné další doklady nepožadoval“* (bod 18 rozsudku NSS).
41. Tyto závěry jsou přenositelné i na nyní posuzovanou věc a zdejší soud se s nimi ztotožňuje. Žalobce byl v řízení aktivní a z jeho jednání bylo patrné, že se snaží všechny náležitosti žádosti doložit. Ministerstvo mu však žádným způsobem nenaznačilo, že

pracovní smlouvu a potvrzení o zdanitelných příjmech nepovažuje za dostatečný doklad o tom, že je žalobce zdravotně pojištěn. Ministerstvo žalobce nevyzvalo opakovaně k odstranění vad a svůj předběžný závěr mu nesdělilo ani v rámci vyrozumění o možnosti seznámit se se spisovým materiálem, ani při samotném seznámení, kterého se zúčastnil žalobcův zástupce (přitom v některých případech ministerstvo žadatele právě při vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady upozorňuje na přetrvávající nedostatky žádosti – srov. bod 2 rozsudku NSS z 19. 1. 2017, čj. 10 Azs 206/2016-48).

42. Takový postup je v rozporu s poučovací povinností ministerstva dle § 4 odst. 2 a § 45 odst. 2 s. ř. a zároveň vede k absurdním praktickým důsledkům. Nutí totiž aktivního žadatele hádat, jaké nedostatky či důvody pro zamítnutí by ministerstvo mohlo v jeho případě najít. To dobře ilustruje i nyní posuzovaná věc, v níž žalobcův zástupce zaslal ministerstvu po seznámení s podklady vyjádření, z něhož je zřejmé, že se snažil pokrýt všechny možné pochyby, které by ministerstvo mohlo mít (srov. shrnutí vyjádření výše v bodu 14).
43. Poučovací povinnost ministerstva jistě není bezbřehá. Nicméně v případě, kdy je žadatel aktivní a je zřejmé, že určitými podklady dokládá některou z náležitostí žádosti, nemůže ministerstvo svůj názor, že tyto podklady nejsou dostatečné, před žadatelem tajit až do rozhodnutí o jeho žádosti. To platí tím spíše, že v řízení o žádosti platí koncentrace řízení.
44. Na výše uvedeném nic nemění to, že pracovní smlouvu měl žalobce uzavřenou pouze do konce roku 2020. Smlouvu totiž doložil v září 2020 a v prosinci 2020 byl vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Již v prosinci mělo tedy ministerstvo za to, že má shromážděné všechny podklady pro rozhodnutí o žádosti. Pokud by důvodem, proč ministerstvo nemělo za splněnou podmínku zdravotního pojištění, byla skutečnost, že skončil žalobcův pracovní poměr, mělo to žalobci sdělit. To však neučinilo a tuto argumentaci ani neuvedlo ve svém rozhodnutí.
45. Druhá žalobní námitka je proto důvodná.

5. Závěr a náklady řízení

46. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť ministerstvo zatížilo řízení vadou, která měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a žalovaná tuto vadu ve svém rozhodnutí nezohlednila. Soud proto výrokem I. napadené rozhodnutí zrušil dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a vzhledem k tomu, že žalovaná nemůže vadu zhojit v odvolacím řízení jinak, než zrušením rozhodnutí ministerstva, zrušil soud dle § 78 odst. 3 s. ř. s. i toto rozhodnutí. Dle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud zároveň vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. V něm jsou správní orgány vázány právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
47. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalobci, který byl ve věci plně úspěšný, přiznal právo na jejich náhradu.
48. Náklady žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4 000 Kč a odměny za zastupování advokátem. Ten ve věci učinil dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby), za které mu náleží částka 3 100 Kč/úkon [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu]. Zástupci dále náleží náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč/úkon. Celkem náleží žalobci na náhradě nákladů řízení částka ve výši 10 800 Kč.
49. Lhůta k platbě náhrady nákladů řízení je stanovena podle § 160 odst. 1 v části věty za středníkem o. s. ř., místo plnění podle § 149 odst. 1 o. s. ř.; oboje ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. března 2023

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu